

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 20 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50

Cuba y Puerto-Rico, 2'50. —Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

LO CARNESTOLTA DE GRACIA.

Lo pobre Carnestoltes... s' acaba de morir!

LO VERDADER CARNESTOLTA

N plé Congrés, ab veu magestuosa exclama:

«Y aquest govern que no permet que 's representi un drama en alabansa de la reyna regent, deixa que una societat humorística de Gracia, titulada *la Banya*, que en castellà significa *el Cuerno* (*Cuer-*

no!) verifiqui, previ pregó, l'enterro del Carnestoltes, passejant pels carrers un ninot, que no era més que la caricatura del rey difunt D. Alfonso XII, vestit de hulano.»

Sensació en lo Congrés. Lo ministre de moment no sab qué contestar. La notícia 's trasmet per telègrafo á tot' Espanya. Lo governador Sr. Antunez, ab tot y que té bon geni, fa un brinco sobre la cadira y en tant los socios de *la Banya* exclaman:

—¡Qué dimontri s' empatolla aquest home!

Inmediatament començan les averiguacions y tot Gracia vén en rēnou.

Los comissionats del Gobernador recorren los carrers de la vella vila, entraren en totes las botigas, buscan, indagan... y total, res. Ningú ha visto lo tal enterro, ningú s'ha adonat del tal hulano, ningú ha reparat en la caricatura de D. Alfonso XII.

Pero bahi, com la policia es d'aquest modo, tal vegada 'ls tribunals serán més afortunats. Se parsa la corresponent denuncia als tribunals de justicia: lo jutje

d' instrucció empunya la bengala, los agutzils lo segueixen per guardarli las espàtillas y l' actuari posa mà à la ploma.

—Al bou per la *banya*, diu un ditxo, y 'l jutje s' presenta à la *Banya*.

«Qué vā passar allí? La reserva del sumari 'ns impone certa cautela; pero lo cert es que l' endemà mateix, lo ministre de la Gobernació, degudament informat pèl governador de Barcelona, declara en lo Congrés que 'l Sr. Romero Robledo somiava: que à la *Banya* realment hi ha un ninot; pero que 'l tal ninot no representa à D. Alfonso XII, sinó qu' es la caricatura d' un cassador, que dú una banya al casco, distintiu de aquella societat.

En Romero Robledo mou lo cap, com volgument dir:

—Si, si, ja t' ho diran de missas.

Y 'l ministre, mitj empipat, exclama:

—Donchs, vaja, si es necessari, jo faré que 'l ninot vingui al Congrés, y axis tothom lo podrà veure.

Grans riallas; pero qui riu més de gust son los socios de la *Banya*.

Per cert que un d' ells me deya:

—Si duhen à Madrid aquest mamarratxo, ja cal que 'l lliguin.

—Per qué no s' escapi?

—No, ca, porque pèl camí podria desferse.

En Romero Robledo no s' dona per convensut.

Ell té un telegramma à la butxaca firmat per un tal Sr. Baró, qu' es nada menos que un ex-coronel, y un ex-coronel no pot may enganyar à un altre ex-coronel. Aixó entre ex-militars no s' istila. Véjin si 'l ex-coronel Baró seria capás de rifarse al ex-coronel dels húsars d' Antequera.

Nous telegrammas del ministre al governador de Barcelona. Que 's busqui al ex-coronel Baró, que se l' interrogui, que digui ahont ha vist l' entero, que dongui tots los detalls que sàpiga.

L' ex-coronel Baró arronsa las espàtillas, dihen qu' ell no ha vist res, que no sab més que lo que li vā contar un tal Solsona, y finalment que creu que 'l tal Solsona vā enganyarlo com un xino.

—Amigo! Llavors comensan à ploure telegrammas à Madrid: telegrammas del Arcalde de Gracia, dels diputats de Gracia, dels veïns de Gracia, dels socios de la *Banya* de Gracia, de Gracia en pes.—Sintesis dels telegrammas:—«Lo que ha dit lo Sr. Romero Robledo es una *calumnia*.»

—Han trepitjat may la qua d' un gos? Donchs figúrinse qu' en Romero Robledo té qua y li trepitjan. S' alsira airat del assento ab la boca plena de brumera, y crida y grinyola que cuida à aixòdá à tothom:—¡Calumniador à mi!... ¡Calumniador à un diputat de la nació!... ¡Un diputat de la nació no pot ser may calumniador!... Srs. ministres, à mi se m' insulta... Srs. ministres, aquí s' ha comés una ilegalitat... s' ha querbrat la reserva del sumari... Y patatim, patatám... Aquella boca semblava 'l broch gros d' un canti. Encara volia tenir rahò.

Perque ell es aixís, un home que no s' apura may per res.

Li confian la defensa de una bona causa, y la reventa Tracta de fer plorar y fá riure; 's proposa fer riure y fá plorar. Si de una patacada l' extenen, s' alsà molt tranquil y exclama:

—Qué tal 'vos ha agratad aquesta tamborella?

Esta fet a proba de planxes.

Lo lema del seu escut sempre ha sigut lo mateix: «Frescura, frescura, frescura.»

Ab la major frescura vā pendre part en la Revolució de Setembre y vā dictar aquell rötol: «Cayó para siempre la raza espiérea etc., etc.», plé de frescura vā arribar al ministeri, vā corrompre 'l sistema electoral y quan vā tenir envenenat l' esperit de la Revolució vā ferse alfonsi.

May se 'l ha vist tant fresh com després de lo de Sagunto. Ja 'l tenim àltra vegada al candelero, sempre arrapat als faldons de 'n Cánovas: allí mana y disposa, fá y desfá: capitaneja regiments d' húsars, imposa à tothom la seva santa voluntat, y las dents li creixent tant, que un dia fins li venen ganas de cruspirse al Mónstruo.

Aquest lo retxassa, y, à pretest de que 'ls conservadors entregan lo poder al partit liberal 's fá dissident y al cap de uns quants mesos se declara esquerrá, ab la frescura de sempre, porque 'l govern liberal que ha rebut lo poder dels conservadors, no es encare tant liberal com ell voldría.

Srs. socios de la *Banya*, vos dedico 'l present article; parlém ab formalitat y dignéume.—Han vist may un carnestoltes més carnestoltes que aquest polítich de pá sucat ab oli?

Donch, ja sabéu que 'us toca, siguéu agrahits.

Ell ha portat al Congrés lo títol de *La Banya*; per ell la vostra humorística societat es avuy coneguda de un cap al altre de la nació espanyola. No olvideu aquest favor.

Y l' any que vè, pèls vols de Carnestoltes, convideulo, porteulo à Gracia, costi lo que costi; que tot

Gracia parli d' ell, aixís com avuy tot' Espanya parla de vosaltres.

Al seu un tablado en la piazza del Rellotje, y no hi planyéu la ilustrina: dintre del tablado un trono y en lo trono ell, rebent de vosaltres, durant tots tres dies l' acatament degut, segons lo ritual usat en semblants cassos ab lo rey de las cabriolas. Sobre tot no suprimiu res, ni la xeringa. Aquesta podréu encarregarla à n' en Silvela.

Lo Dr. Silvela es un gran metje, que ab una frasse com aquella de l' altre dia: «Com que vosté ha fet lo que no ha fet ningú, tè de sentirse també lo que ningú s' ha sentit may» vos lo deixará mort y fret entre las mans.

Llavors enterreulo, socios de la *Banya*, enterreulo solemnemente y bén fondo, ja que ab ell no enterréu un home, sino una política, la política dels payassos y dels atrevits... en una paraula, la política de la barra.

P. K.

DON FRANCISCO!

iu que à Madrid no sabian hont ficársel.

Y no es extrany. ¡Déixinse d' un home tan voluminos!

Ell, lo nostre bisbe y en Girona han sigut durant alguns dies l' admiració dels habitants de la Cort d' Espanya.

Pero sobre tot l' arcalde. La gent estava frenética, boja, fanatisada, per ell. Pels carrers hont s' ensopagava à passar, quedava paralisa la circulació: en primer lloc per culpa de ell, en segon lloc per la multitud que s' aturava à mirársel.

Las donas ploravan de alegria, los homes tiravan la gorra en layre, los gossos lladravan, y molts criatures, al veure aquell bulto, preguntavan à sa mare—en castellà, per supuesto:

—¡Mamá! ¿qu' es aixó?—Y las mares respondían:

—Un arcalde.

Dugas coses han cridat especialment l' atenció dels madrilenyos, al tractar *palpablement* al nostre ilustre conceller en cap: la seva eloquència de sucre-candi y essència de bergamota, y sas fenomenals patillas.

Un transeunt que se 'l mirava ja ho deya:

—Ara si que no extranyo que aquest home siga tan aficionat, com diuhem, als monuments. ¡Si las sèvanes patillas ja ho son!—

Don Francisco estava radiant de bellesa y d' alegria. A tothom feya discursos; als municipals explicantlos que 'ls de Barcelona van més mudats y parlan un castellà més divertit; als polissons preguntantlos com marxava la persecució dels *ratas*; fins va ferne un à un xicotet, venedor de *La Correspondencia*, alabantli l' ofici y proposantli si volia vendre 'l *Barcelonés*.

La pobla criatura, creyent que tots los *barcelonesos* son com l' arcalde, va respondre ab molta senzillés:

—¡Si no 'l podría traginar!—

La veritat es, tant que aquí solém riurenzen, que l' èxit extraordinari de las gestions del nostre arcalde, s' deu, més que à res, als seus discursos.

Va ferne un à n'en Moret que 'l va deixar parat. ¡Quin torrent d' idejas! ¡quin torrent de imatges! ¡quin torrent... del olla! En Moret se 'n feya creus. Y aixó que ell, de fer discursos sense sustancia, 'n sab la prima...

A ne'l ministre de la Guerra n' hi va fer un altre. Allí haurien sentit ab quin garbo remena 'l nostre arcalde 'l tecnicisme militar. Quartels de la Ciutadella per aquí, baluart de las *Pulgues* per allà, porta del Socorro per la dreta, polvòrins per la esquerra...

Pero 'l bo ya ser lo que va fer à n'en Sagasta.

Don Práxedes va interròmpel à mitj discurs, y allargantli la ma en senyal de despedida, va dirli:

—No segueixi, don Francisco, no segueixi: se li donarán los millons que demana.—

Y al tenirlo fora, contan que va anyadir:

—¡Qui 'l resisteix un discurs d' aquest home! Si no 'l faig callar, estich segur de que m' anava à agafar un treball!—

Durant sa visita à la Cort, don Francisco no ha perdut ni un sol moment, si s' exceptúan las llargs horas d' antessala que li han fet fer en tots los ministeris.

Ha anal al teatre, ha visitat lo més notable de la vila, ha *banquetejat* en gran, ha rondat pels principals passeigs... y s' ha pentinat las patillas.

Al passar per certs carrers, deya als que l' accompanyaven, madrilenyos amables y complaçents:

—Ja està bè tot això, ja està hè; pero à Barcelona 'ls tenim millors, sobre tot los empedrats.

—¡No son fets com los d' aquí!—preguntava algun acompañant.

—Cal! Allí 'ls carrers y passeigs més importants los afirmén ab tarugs...;

—¡Cóm!—saltava l' altre, tot extranyat

—Tarugos de fusta... ey!

—¡Ah!—

La qüestió es que 'l Sr. Rius ha fet l' home à lo drap, y que à Madrid hi ha causat gran sensació.

Y lo més notable es una cosa: l' èxit d' aqueu home à Madrid sempre va en crescendo.

La primera vegada que va anarhi 'l van rebre bastant bè.

La segona ab visible y afectuosa simpatia.

Ara per poch se 'l menjan à festas.

Veyam si 'l dia que hi torni à anar se 'l quedan definitivament, y no 'l deixan venir may mès.

¡Ay! ¡quín pes nos traúrian de sobre!

FANTÀSTICH.

o s' ha armat mala saragata ab la famosa disposició del govern, manant retirar la moneda de coure antigua i ls duros anteriors al any 1868.

En la Tesoreria de Hisenda no hi ha prou empleats per canviar, ni prou monedes novas per verificar el canvi, ni prou ordre ni concert per servir al públic dintre de un plasso tant curt com lo que ha donat el Govern per realisar una operació tant engorrosa.

Y en quan als pobles de fora, encare es pitjor: allí no hi ha ningú que canbihi res, de manera que què monedes de les que han de canbiar-se, se las corifa i en paus.

Al govern ab aquesta qüestió y ab totas se li pot dir lo que 's diu à un ganapia que pega à una criatura indefensa:

—Ja sabs à qui las fas!

En Montero Rios, en nom dels demòcrates monàrquics, ha defensat en lo Congrés la prohibició del drama *La piedad de una reina*.

A un demòcrata que 's fa monàrquic, colocantse en la pendent de las apostassias, pot molt ben aplicárseli aquell aforisme català: «De l' agulla al ou; del ou à sou; del sou al bou; del bou à la força.»

Lo qu' es pèl país, aquests demòcrates de pega ja estan bén llestos.

Lo ministeri, representat pèl governador civil de Madrid, prohibeix l' estreno del drama *La piedad de una reina*.

Apretat després per la oposició, 'l govern que ha prohibit las representacions, autorisa la impresió y venta d' exemplars de la obra.

L' editor anuncia la publicació del drama prohibit, fixant uns grans cartells en les cantonades...

Y poch rato després d' haverse plantat aquells cartells, una mà misteriosa seguia totas las cantonades, y sobre 'ls anuncis del drama hi enganxava uns altres papers que 'ls tapavan completament.

—No es veritat qu' es bén... casual?

—Voldrà di questa jugada, que al govern, quan ell s' hi aboca, tan li fa tapá una boca com tapá una cantonada?

Creuríen qu' en Romero Robledo encara no està convensut? Creuríen que afirma y sosté seriament que las autoritats amagan lo de Gracia, que à Gracia reyna un gran terror, que un primer contribuent de Gracia que tractava de publicar l' fet, va estar pres 17 horas, y que de lo que ha passat obra en poder de 'n Romero Robledo un acta notarial en tota forma?

Rahó tenia en Silvela al dir qu' en Romero Robledo estava gravement malalt: la prova es que desvarieja.

Una comissió de obrers ha anat à Madrid, à demanar que 's fassa una llei regularisant las horas de traball, y sobre tot lo traball de las donas y la quitxalla.

Los comissionats han visitat, entre altres personatges, al Sr. Moret... y fins ara no han lograt res de lo que desitjavien, tant que, segons un telegramma, mostran poquíssimas esperances.

Tot això s' explica perfectament. Si avuy traballant tothom la mar d' horas, traballant à las fàbricas las donas y fins las criatures, lo govern no tréu prou contribucions pèl seu règalo «qué succehiria demà que no treballassin més que 'ls homes un número d' horas determinat?»

Alsa, alsa, cop de fuet... y 'ls burros à rodar la sinia.

Una notícia que copio d' un periódich:

«A pesar dels grans esforços que s' estànt fent, en dues setmanas no s' ha lograt formar ministeri.»

Això, com ja compendràn no 's refereix à casa nostra, sinó à Italia.

Aquí no 'ls hem passat may aquests apuros.
¡Nece ssitar dugas senmanas per formar un ministeri!

Sense cap classe de pena
ni gayres extremits,
en menos de cinch minuts
se'n forman... mitja dotzena.

Europa tè la vista fixada en l' Alsacia y la Lorena. Fà ja disset anys que son alemanas; pero ho son á la forsa. La pressió del govern prussià, cästichs, amenassas y halagos no han pogut doblegar l' esperit de aqueell tros de patria francesa.

Si alguna vegada s'ha manifestat aquest esperit ab gran eloquència es en las últimas eleccions: tots los diputats elegits son partidaris de Fransa. De 135,465 vots emisis, sois 32,996 pertanyen als alemanys; los 102,469 restants son francesos.

Aixis contestan los pobles dignes al despotas que prenen tiranisarlos.

Hi ha que tenir en compte que las eleccions van verificarse baix la pressió mès terrible que puga imaginarse.

Y quins episodis! Lo director de un periódich defensor de Alemania entrava en una cerveseria de Strasburgo y tots los concurrents van alsarse, al crit de: — ¡Fora! ¡A la porta! i francés renegat!

En un poble de pochs veïns, anomenat Graffentag, lo general Boulanger va obtenir 307 vots per diputat del Reichstag.

Mestre, Bismarck, beute aquest ou!

Y ara á n' en Bismarck comensa á pesarli la conquesta del any 70. L' Alsacia y la Lorena no 's volen alemanisar: mès que una ventatja, son un obstacle, un perill permanent per l' imperi.

Ja fins se parla de abandonarlas, constituintlas en estat independent y neutral com Bèlgica, baix lo protectorat de las grans potèncias.

Canciller de ferro! Per aquest viatje si que no necessitava alforjas.

Canciller de ferro! L' aire patriòtic de l' Alsacia t' ha bén rovallat.

CARTAS DE FORA. — De Tivisa m'escrivien que hi ha en aquell poble un arcald que val tant or com pesa. Intim amich del rector, si algú s' enfada y deixà anà un tuc d' aquells una mica forts (plaf) quatra rals de multa. Aquest Carnaval, los joves si han volgut ballar han tingut d' agafar una cadira y encare d' amagat del Sr. Arcalde. — Vaja, Sr. Sagasta, que á un arcald de aquest calibre, hauria de nombrarlo bisbe, de lo qual se'n alegaria molt lo poble de Tivisa.

... Y el rector de Vilafant? Aquest fa com tants altres: s' entreté excomunicant als lectors de LA CAMPANA DE GRACIA. Es borni y parla sempre ab tó plorar. — Està clar, diu l' autor de la carta que tinch á la vista, com que li falta un ull, i que li queda plora pèl qui li falta.

... A Argentona va celebrarse un matrimoni, previ l' pago dels drets corresponents. Pero l' rector, després ha sapigut que entre 'ls contrayents hi havia cert parentiu, y ara s' estira 'ls cabells, y diu desde l' altar major que cada vegada que fan us del matrimoni pecan mortalment. Una pregunta: desde quan los recitors tenen lo dret de descasar?

... A Salamo, segons diuen de Torredembarra, un jesuita ha fet una predica estupenda. Parlant del periodista García Vao, assassinat miserablament en un carrer de Madrid, diguè que Déu va entregar lo punyal al assassí: qu' es inútil que l' busquin, que no 'l descubrirán, perque la mort de aquell impiò havia sigut dictada y dirigida per la mà de Déu. Religiò, religió, i quànntas barbaritats se diuen en nom tèul!

... Un capellà virtuós: y ara no diran que jo 'ls ataco per sistema. Durant las últimas nevades lo rector de Paretz va oferir generosament la seva taula á totas las familias del poble que no tenian per menjar. ¡Bè pèl rector de Paretz! Pero si s' ha cregut guanyar algun ascens s' ha equivocat. Fent actes tant generosos no arribarà a bisbe, ni á canonge. Sab lo que lo grará? Que molts dels seus companys d' ofici digan: — Aquest tonto ab las seves francesillas, no fa mès que posarnos en ridicul.

DEJUNANT.

FANTASÍA QUARESMAL.

Lo cel es trist, tot son boyras, l' empedrat està alfombrat de butllas enmatxudas, passan vols de bacallans, conges, mollets, muscos, ostras, algun llus ab lo cap baix, comitivas de verdura, arròs y tunyina en sal.

Per tres diferents vías, magres, bastant afectats y ab cert ayre melancòlic, desembocan pas á pas en la solitaria plassa tres tipus bastant semblants en los rasgos fisonòmichs, pero ab vestits desiguals tan en color, com en forma

y mès en antigüetat. Se topa, alsan la vista, se miran dels pèus al cap, y, per torn rigorós parlant del modo que ara 's veurà.

TIPO PRIMER

¡Qué n' es de trist lo dejuni! ¡qué amàrç es veures privat d' aquella carn succulenta, d' aquell tocino tan gras, d' aquelles perdis tan bonas, d' aquells galls tan celestials! ¡Qu' es la existència del home sense 'l perfum de la carn? Una carga insopportable, una esclavitud real. ¡Set senmanas de dejuni! ¡¡Set!! — (Aquí 's posa á plorar.)

TIPO SEGON

¡Set senmanas! ¡Si es un somni, un vent que ab un sol instant passa, sense deixar rastre ni en lo vent! ell ni en lo cap! Per ben ditxós me tindria si també 'm pogués queixar d' una pena parecsuda; hasta seria capás d' acceptá un'altra quaresma si sabia que acabant aquest prolongat dejuni, podria torná á menjar... ¡Set senmanas! ¡Jo que porto quinze mesos dejunant, quinze mesos sense teca, sense carn, ni peix, ni pa, ni esperansas de tenirne. ni..! — (També 's posa á plorar.)

TIPO TERCER

«Cuentan de un sabio que un dia...» va trobar á dos dejunant! Aquí si que hi vè de perlas aquest quiento... ¡Carcamals! L' plora á llàgrima viva porque ara 's veu obligat á dejunar set senmanas: l' altre llensa planys amarcs y parla de quinze mesos de dejuni... ¡Vaya un cas! ¡Qué diréu quan us espliqui que jo estich ja dejunant desde fa deu anys, lo menos, y que casi bè hi lograt resoldre l' extrany problema de viure sense menjar? (Los dos tipus ja no ploran: aixamplan los ulls un pam, contemplant aquell fenòmeno, y tornan á enrahonar.)

TIPO PRIMER

Lo qu' es jo, ja 'm sorprendia pensant qu' en lo mòn hi há qui dejuna quinze mesos... ipero dejunar deu anys! Si això es cert, creguéu de veras que se 'us pot ben venerar com al fènix dels Merlatis, com á un estómac blindat.

TIPO SEGON

En efecte, es un enigma que 'm deixa ab un pam de nas... ¡Quin misteri, quina fórmula teniu per viure? Veyám.

TIPO TERCER

No es fórmula; es una carrera, un ofici molt honorat: ¡hi ha professions aquí á Espanya que ensenyen á dejunar!

TIPO PRIMER

Jo no treballo; tinch renda y puch viure molt com cal; pero soch un bon catòlic y això m' obliga á guardar, ab tot rigor, lo dejuni que la iglesia 'ns ha ordenat.

TIPO SEGON

Jo soch un trist canovista: varen deixarme cessant quan lo meu jefe va caure, i y fa quinze mesos llarchs!

TIPO TERCER

Pues jo soch mestre d' estudi y aquí está tot explicat —

Vingan convents, vingan caputxas... y endavant las atxas.

Que si per una part no hi ha frares que no vingan, per altra part no hi ha tampoch temps que no torni...

Y ja ho diuhen los francesos: en aquestas coses, l' úlit que riu es lo qui riu mès de gust.

Los comptes particulars del Congrés presentan un deficit de mès de 71,000 duros.

¡Ay! Pares de la patria, verdaders pares pròdichs!

Si no sabéu arreglarlos los comptes, ab quin dret preteneu arreglanse'ls á nosaltres!

Se m' erissen los cabells ab la lectura del telègrama que publicavan los diaris del dijous.

«Passant la reina regent pèl carrer del Arenal un embossat s' acosta al cotxe y llensa un objecte en forma de bomba, que li cau á terra. Torna á cullirlo, s' ho amaga sota de la capa y desapareix.»

Con que ja torném á tenir regicidas en campanya?

Segon telègrama:

«Lo fet del carrer del Arenal no té importància: los cotxeros no van veure res. Se suposa que al subjecte de la capa li cauria 'l barret y s' ajupirà per cullirlo.»

Home... home... home... Un'altra vegada, 'l barret lliguisse'l ab betas y no 'ns donga aquests sustos.

Telègrama tercer:

— Es à dir que 'l quènto no està acabat encara?

— No señor: lo que li va caure al home de la capa no era cap barret.

— Y bè, digali barret, digali sombrero.

— No era tampoch un sombrero, sinó un memorial en forma de pilota.

— Rodó?

— Rodó.

— Bè, vamos, una bola.

De mica en mica, casi bè sense qu' ell mateix se'n adoni, en Sagasta's va inclinant cada dia mès á la maduralla.

Allò de «sempre caerà del lado de la libertad», ja s' ha tornat ayqua-poll.

Y diu que ara l' antich veterano degavadas murmurà entre si:

— «Moriré con la espada en la mano, moriré con la espada en la mano, moriré con la espada en la mano... fent pastels y bunyols á desdi»

L' un dia en l' assumptu del còdich penal, l' altre dia en la questiò del drama *La piedad de una reina*, don Práxedes ha probat que 'ls anys ja li pesan y que la conservaduria, l' atrau ab una forsa irresistible.

N' hi ha molt pochs d' homes pèl istil de 'n Thiers que sempre deya: — Com mès vells, mèsverts.

Declara *La Vanguardia* qu' es monàrquica liberal á proba de desaires, fins á proba de puntadas de peu.

Si aixis son los que van á la *Vanguardia* qui serà dels que militan á la retaguardia?

Ara comprehèn que 'n Sagasta regala tota la confitura á n' en Rius y Taulet y guarda tot l' acibar per la *Vanguardia*.

Un amich á proba de còssas, aguanta totas las *perrierias*.

Lo ministre de la guerra té catarro.

No es estrany que 'l tingui, y no será estrany que no se 'l tregui de sobre mentres ocipi 'l ministeri.

Perque quan s' està al despaig traballant, en Martínez Campos que vol ferho tot, entra y surt á cada punt, y mana y disposa com á casa seva.

Y, com es natural, la mampara ab tant obrirse y tancar-se sembla una manxa, lo lloron del general de Sagunto un espanta moscas... y 'l pobre ministre de la Guerra, no fa mès qu' estornudá y mocarse.

¡Pobre general Castillot! ¡Ay d' ell si no se 'n torna al llit!

Entre 'ls edificis destruïts pels últims terremotos ocorreguts á Fransa é Italia, hi figuran varis iglesias.

Pero no hi figura cap teatre.

Lo qual proba ab tota evidència:

O que 'ls teatros son mès solits que las iglesias.

O que 'ls concurrents á las iglesias mereixen mès los cästichs del cel que 'ls aficionats als teatros.

Tan si la idea es impia com si es un fet casual, l' argument es racional... y á n' aquí no hi ha tu tia.

Lo ministre de Hisenda està de broma.

Y dich qu' està de broma, perque en los próxims pressupuestos tracta de rebaixar la contribució territorial.

La rebaixa que 'ns promet se reduix á 80 centims per cent.

C. GUMÀ:

REVIEW
S

E ha collocat ja la primera pedra de un convent de Caputxins que ha de aixecar-se á Sarrià, y dintre de la primera pedra s' hi han fitat cinch periòdics carlistas, tots los que 's publican á Barcelona.
Las coses ó ferlas á la descarada...
ó no ferlas.

*

**

Exemple: un contribuent paga 1,000 pessetas l'any; donchs ab la rebaixa 'n pagara 992, estol-viantse 8 pes-setas.

Y despres dirán que l'actual govern no's desviu perfer la felicitat dels espanyols.

Lo Bram de la patria en son últim número:

«El Intríngulis ha merescut l'altissim honor de rebrer una carta de Venecia, en la que l'senyor Melgar en nom de nostre R. l'anima etc., etcétera.»

«En nom de nostre R.? ¡Erre y dos punts suspensius? ¡Qué voldrá dir?

¡Ah! Ja ho entenç: en nom del nostre Ruch.

Lo Bram de la patria en un de sos números passats:

«Es lo cas que com ja sab tot bitxo vivent, lo Doctor Sardà martell de mestissos...»

Y ara qualsevol de vostés diguinli martell á un capellá, diguinli martell, y se 'ls tirará á sobre com un gos rabiós.

Com á senyal de protesta per la prohibició del drama La piedad de una reina, un número immens d'autors dramàtics van retirar en un dia determinat totes las obres sèvases qu'estaven anunciatas.

Pero, com sempre succeix en aquests cassos, no han faltat esquirols que s'han resistit á seguir als demès autors.

Aquí tenen al Sr. Sagasta que ha continuat feit representar la sèva comèdia bufa La fusión falsificada.

Y al senyor Mares que tampoch ha retirat lo seu sainete El democrata de boquilla.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ta-ro.
2. ANAGRAMA.—Gravina-Granvia.
3. TRENGA-CAPS.—Batalla de reynas.
4. ROMBO.—

S A L
S O L I S
P A L A C I O
L I C B O
S I O
O

5. GEROGLÍFICH.—Per igualadins, Igualada.

Han endavatin totas les solucions los ciutadans Miranis i Pau Trucas; n'han endavinades 4 R. T. Diplomàtic, Un Sarralench, Serapi Guitarra y J. Moret; 3, Goberno y Miquel Marsal; 2, Pepet Gitano de Girona, J. Grau y Rata 1.; y 1 no més Pelitroques.

Lo govern retira 'ls quartos
y 'ls céntims deixa no més...
Donchs la vendrérem á cinc céntims
y guerra á mort al govern!

ENDEVINALLES

XARADA.

A mí molt m' agradas, nena,
perque ets molt hu-tres;
y quan tant tot te contempro
m' agradas molt més,
y com tens bon dot

encar que sigas tres-terça,
dos à mi 'm fa pò.

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

De total hermos vestit
á una tot un va robar,
y quan se total la causa
penso que li tornaran.

S. UST.

QUADRAT.

Primerà ratlla vertical y horisontal: objecte de fumar.—Segona, nom de dona.—Tercera, nom d'home en diminutiu.—Quarta, uns animals.

A. R. BRUTAN.

GEROGLÍFICH.

M S S S C R
II
+
S C P a

AGUILETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans R. Prats, Noy de Rubí, Serapi Guitarra, S. de Palafrugell, T. Terencio, Groch Vermel'lí Tranquil de Palafrugell, Tranquil de Reus, J. B. y Solé, Un Campaner, Pastorella, P. R. de Olot y Sir Abell: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans R. T. Diplomàtic, Un Aspirant, Romà Espinat, Un Sarralench, Marxant d'Irene, A. Rectoret y B., Frasquelle, R. Santaló, N. de M., Allelvid Oscicarl, Xicot com cal, Saldoni de Vallcarca, Un Campaner, Un Tronera, Masquifi, Peret Pous, Jon Gloy Got, Bruno Duran, Anton Torres A., Un aficionat, Joanet de Berga y J. Sami: Publicarérem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadans Antich Republica: Gracias mil per las noticias que 'ns dona.—J. Montero: voldriam acceptar lo seu oferiment; pero al editor no li es possible imposarse nous sacrificis.—República intransigent: Si estés ben enterat de la qüestió, no diria lo que diu, prestant assentiment als periódics enemics de nosaltres ideas.—D. C. Ferrer: Encare no va prou illis.—E. X.: Los versos son molt incorrec-tes: en quan al article, illimat y escursat podrá publicarse, ja que té detalls molt bonichs.—J. R. F.: L' article de vostre no fa prou lo pés: hi falta xispa.—R. N. (Tarragona): Evacuant la consulta que se serveix fernos, devém dirill que la poesia per nosaltres es inédita, no recordant haverla vista ni llegida en Illoch.—J. Molas: Esta molt bé y la publicarérem.—J. F. C.: L' article té poch interés.—Amorosa: Lo logrofro era massa llarg: envihi lo que li sembli que teneint condicions ho acceptarem. F. Roger S.: La poesia no 'ns fa 'i pes.—R. Roura: Los versos son poch exponents.—A. Fidel: No hi trobém lo compte.—P. Matalassé: Queda complascat.—F. Selà: Tindré en compte las sèvases advertencies.—C. de Barril: La poesia de veste es massa realista.—Ramonet R.: L' article està molt bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA PROFESSÓ DE LAS RATAS.

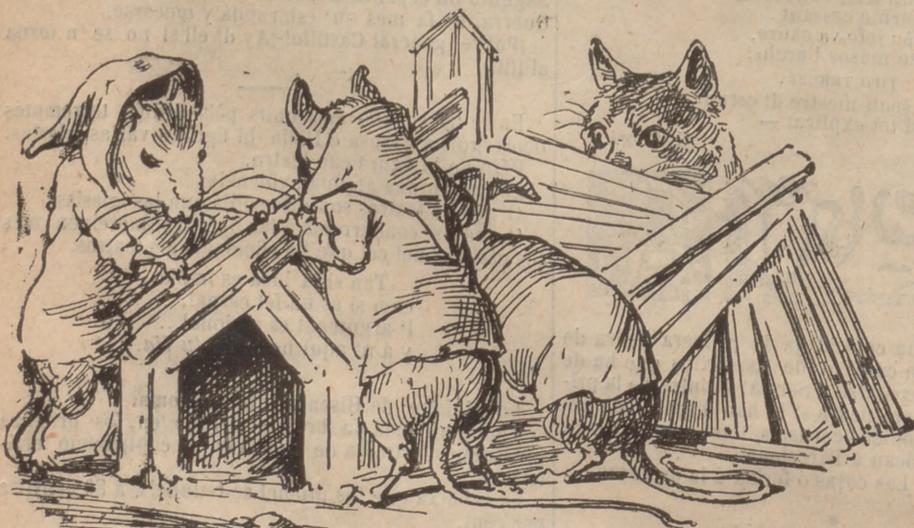
De primer treyan 'l nás, á pendre vistes.

Després ja treyan lo cos á fora y anavan pel carrer
mes ó menos escamadas.

Mes tart anavan ja de dos en dos.

Per últim s'atreveixen á ferse una barraca pels vols de Sarriá.

Y la broma durarà fins que surtin quatre gats y se'ls tirin á sobre.